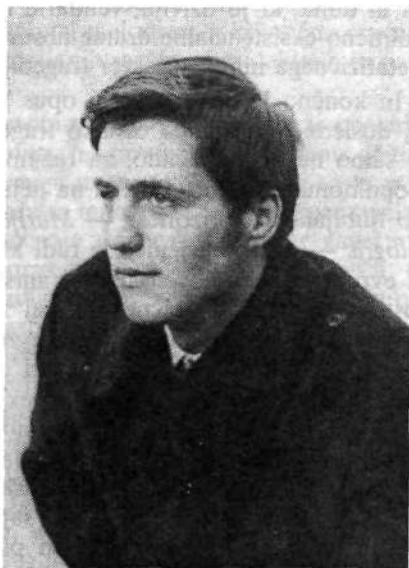

jočo se tožbo pasivne, trpeče, zdaj pregrešne zdaj spet pobožno vdane človeške »kreature«.

Ali pa ni vse to dovolj zgovorno znamenje, da so vsi poskusi ustvariti slovensko tragedijo podložni skrivnim zakonitostim, ki že nekaj stoletij uravnavajo obstoj in ustroj te literarne zvrsti? Brezuspešen napor slovenskih dramatikov, da bi iz sebe rodili tragedijo, je bil morda plemenit sizifovski trud približati se tvorbam, ki so po tisočletni veri veljale za najvišjo literarno zvrst; morda pa je bil samo prestižno nostalgичna želja po nečem, kar je samó še privid, ne pa prava literarna, socialna in duhovnozgodovinska stvarnost.

Pesmi

Cveto
Preželj

POMISLI NA	Iz spanja se prebudi.
JUTRO	Ne obstane.
	Ne v sanje,
	naprej, naprej.
	Rokam prepove vse,
	očem nevidnost.
	Oče ne te podobe,
	ko so desetletja že mimo.
	Premika se zatohli dimnikar
	in ko podreza žerjavico,
	potemni.
	Za temo ne ostane dovolj prostora.
	Pretesno omaro prestaviš
	in ne najdeš več soseda.

SREČNO VSELJEN
V NOVO STANOVANJE

Sežeš po daljnih krajih,
presenečenju podariš nilskega konja,
stehtaš ga in se mu nasmehneš
v kopalnici.
Prvo jutro v novem stanovanju prikriješ
in se priklanjaš dvigalu,
ki ne deluje.
Čaka, da se skloniš
k urnim kazalcem
in jih ne prepoznaš.
Dišiš po konjaku
in se smehljaš.
Nilskega konja
si pustil na preprogi
s prijatelji.
Zaklenil si ga
in odvrigel ključ.

ČE NI VSEGA DOMA

Prazne oči.
Osivele roke
stresajo drobtine
in ledene.

Časopis so prinesli,
razdali dobroto
in brez dobrega kruha odšli,
ker ni bilo vina
in ne potic,
kot se spodobi.
V mestu so vrste,
oči prepočasne,
v beton zazidane
samopostrežbe.
Izgubiš se.
Med prazniki preložiš
stare rjuhe.
Dolgčas se bo prebudil
in ne bo ponižno prosil.
Nikogar ne bo med te stare omare.

NE VEDO NASLOVA Ne vedo naslova.
 Pišejo v prazno
 med te hiše...
 Dvigajo se,
 prebirajo samo konec romana,
 sklonjeni sedajo
 k svoji večerji,
 v kodraste lase
 stresajo nemoč.

Ne vedo naslova
 stare matere.
 V prepolnih predalih
 so razmetani papirji.

Marij
Čuk

Svet in ljudje

IZGUBLJENI BOJ Korajžo v roke, fant,
 metlo pod noge
 pa poleti v grozeče strmine,
 ne boj se enookih ljudi,
 ne boj se nasadov strupenih laži.